

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS

over de ontwerpen van wet tot:

- a. wijziging van de Invaliditeitswet, de Ziektewet, de Zee-ongevallenwet 1919, de wet van 21 December 1950, *Stb.* K 590, tot uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit en de Werkloosheidswet (Verhoging loongrenzen);
- b. wijziging van de Noodwet Ouderdomsvoorziening (Verhoging van uitkeringsbedragen en inkomensgrenzen);
- c. tijdelijke verhoging van ongevalsuitkeringen;
- d. wijziging van de wet van 3 Februari 1954, *Stb.* 60, tot tijdelijke verhoging van renten ingevolge de Invaliditeitswet en van de op die renten verleende toeslagen (Verhoging renten en toeslagen);
- e. wijziging van de Kinderbijslagwet (Verhoging kinderbijslagen);
- f. wijziging van de Kinderbijslagwet voor invaliditeits-, ouderdoms- en wezenrentetrekkingen (Verhoging kinderbijslagen);
- g. wijziging van de Noodwet Kinderbijslag Kleine Zelfstandigen (Verhoging kinderbijslagen).

Nadat het Voorlopig Verslag der Commissie aan de Regering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

De ondergetekenden hebben met genoegen kennis genomen van de waardering, door de andere aan het woord zijnde leden uitgesproken voor de grote spoed, waarmede het gemeen overleg tussen Regering en Tweede Kamer in casu is gepleegd. Deze waardering zal ook de Tweede Kamer der Staten-Generaal, welke, zoals mede uit het in het Verslag voorkomend chronologisch overzicht blijkt, ook harerzijds in niet geringe mate tot de snelle behandeling heeft bijgedragen, ongetwijfeld tot voldoening stemmen. De ondergetekenden hebben het bijzonder gewaardeerd, dat de Tweede Kamer, vanwege de vereiste spoed en de parlementaire tijdnood, zich bij de openbare beraadslaging over de onderwerpelijke voorstellen de uiterste beperktheid heeft opgelegd. Nu deswege ettelijke leden van de Eerste Kamer zich genoopt zien uitvoeriger op de onderhavige materie in te gaan, zijn de ondergetekenden uiteraard gaarne bereid naar aanleiding van de in het Voorlopig Verslag gemaakte opmerkingen met de Kamer van gedachten te wisselen.

Enige leden waren van mening — aldus het Verslag —, dat de Regering bij de opstelling van de onderhavige ontwerpen van wet van een onjuist uitgangspunt was uitgegaan. Naar de mening van deze leden zou het minder juist zijn, dat de jongste algemene loonronde, welke is toegestaan in verband met de toegenomen welvaart, is aangegrepen om de bestaande loongrenzen en de thans geldende bedragen der uitkeringen en bijslagen te verhogen. Deze leden hadden ook bezwaar tegen het betoog, dat, nu, achteraf beschouwd, de loonsverhoging van

Januari 1954 gemiddeld ongeveer 9 procent heeft bedragen, het bedrag van f 5300 eerst met 4 procent en dan nog eens met 6 procent zou moeten worden verhoogd. Deze leden verwezen in dit verband naar een artikel in de „Katholieke Werkgever” van 4 December 1954, waarin de onjuistheid van deze stelling zou zijn aangetoond.

De ondergetekenden kunnen het betoog van de hier aan het woord zijnde leden geenszins onderschrijven. Zouden, nu welvaartsvermeerdering tot de jongste loonsverhoging aanleiding heeft gegeven — een loonsverhoging, welke een algemeen karakter draagt —, de loongrenzen voor de sociale verzekering niet zijn aangepast, dan zou dit voor velen, in plaats van een vermeerdering van hun welvaart, tot een tegenovergesteld gevolg hebben geleid. In gevallen van incidentele loonsverhogingen kunnen de ondergetekenden met het betoog van de aan het woord zijnde leden wel meegaan; de situatie is echter geheel anders, wanneer het, zoals thans, gaat om een loonsverhoging, welke een algemeen karakter draagt. Naar de mening van de ondergetekenden heeft de Stichting van den Arbeid dan ook terecht de zich thans voordoende gelegenheid — nl. de algemene loonronde in verband met de welvaartsvermeerdering — aangegrepen om de Regering te adviseren de loongrens voor Invaliditeitswet en Ziektewet op 6000 gulden te bepalen.

Met instemming hebben de ondergetekenden er van kennis genomen, dat de aan het woord zijnde leden hun bijval er mede hebben betuigd, dat, indien de huurverhoging van medio 1955 slechts een geringe loonsverhoging met zich zou brengen, er geen reden is om de loongrens van f 6000 te verhogen. Ook konden deze leden zich verenigen met het standpunt van de eerste ondergetekende, dat in de toekomst niet iedere loonsverhoging gepaard dient te gaan met een verhoging van de loongrens voor de sociale verzekering, doch dat periodiek op langere termijn een wijziging van de loongrens onder ogen ware te zien, tenzij vóórdien een belangrijke marge zou zijn overschreden.

Het ligt voorts naar de mening van de ondergetekenden in de rede, ook de uitkeringsgerechtigden krachtens de Noodwet Ouderdomsvoorziening en degenen, die in het genot zijn van een rente ingevolge de Invaliditeitswet of een der Ongevallenwetten, door het verhogen van uitkering en bijslag in de gestegen algemene welvaart te doen delen. Een dergelijke gedachte is ook te vinden in het bekende rapport van de Sociaal-Economische Raad in zake de toekomstige ouderdomsvoorziening, waarin wordt voorgesteld de uitkeringsbedragen aan te passen aan een stijging van de indexcijfers van de regelingslonen.

De mededeling in de Memorie van Toelichting bij het vierde wetsontwerp, dat de Overheid niet „ad infinitum” kan doorgaan met het op zich nemen van lasten, welke voortvloeien uit de aanpassing van de sociale verzekeringsuitkeringen, heeft de strekking er op te wijzen, dat te gelegener tijd een oplossing moet worden gevonden voor de in dezen ten laste van het Rijk komende kosten, welke in beginsel voor rekening van het bedrijfsleven zullen moeten komen. Dat een verbetering van de voorzieningen bij invaliditeit tot een verhoging van de kosten dier verzekering zal leiden en dat daardoor het bedrijfsleven, waaronder ook de middenstand en eventueel particulieren met huispersoneel, voor hogere lasten zal komen, is niet te ontgaan. Het streven van de ondergetekenden is er echter op gericht, zoveel mogelijk het sociaal wenselijke met het economisch mogelijke in evenwicht te houden.

Over een eventuele vermindering of opheffing van de vereveningsheffing en de gevolgen daarvan zal bij de behandeling van de Wet op de algemene ouderdomsverzekering een beslissing moeten worden genomen.

De eerste ondergetekende heeft met genoegen vernomen, dat de hier aan het woord zijnde leden het bescheid der Regering

in zake de wensen van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst bevestigend achten.

Naar aanleiding van de daaraan verbonden opmerking, dat de stijging van lonen en kosten van levensonderhoud in dit verband niet in één adem hadden moeten zijn genoemd, merkt de eerste ondergetekende op, dat deze factoren — hoewel te onderscheiden — beide voor het onderhavige vraagstuk van belang zijn, zij het dan ook, dat voor de bepaling van de loongrens uit de aard der zaak tenslotte het loonbedrag beslissend is. De opmerking, dat verzekerden met grote inkomens ten onrechte aan een gering loon in dienstbetrekking het recht op ziekenfondsverzekering kunnen ontnemen, is op zich wel juist. Of men aan deze situatie een einde kan maken zonder al te grote complicaties, is een andere vraag. Intussen heeft de eerste ondergetekende reeds in zijn Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal op blz 3, eerste kolom, zesde alinea, medegedeeld, dat hij de vraag of ter zake verandering in de bestaande regelingen kan worden gebracht, ter bestudering aan de Sociale Verzekeringsraad heeft voorgelegd. Uit de desbetreffende studie zal tevens kunnen blijken, of inderdaad de thans bestaande verhoudingen voor een belangrijk aantal personen een niet volledig verantwoord recht op verzekering scheppen.

Ten aanzien van de wens van vele leden ook hen onder de verplichte verzekering te brengen, die steun genieten van instellingen voor maatschappelijke zorg, moge de eerste ondergetekende opmerken, dat hij tegenover inwilliging hiervan in beginsel niet bij voorbaat afwijzend staat. In de praktijk evenwel bestaan er zoveel verschillende vormen, waarin steun door instellingen voor maatschappelijke zorg wordt gegeven, dat het uitermate moeilijk is een wettelijke omschrijving te vinden, welke een juiste uitvoering van de wetsbepalingen zou waarborgen, vooral ook in verband met het feit, dat vele vormen van steun van tijdelijke aard zijn. Voorlopig kunnen de betrokkenen zich bij de vrijwillige ziekenfondsverzekering aansluiten, daarbij in vele gevallen premiereductie genieten en bovendien een toeslag op het steunbedrag verkrijgen van de instellingen voor maatschappelijke zorg ter betaling van de ziekenfondspremie.

Dat verscheidene leden gaarne hun instemming met de onderwerpelijke voorstellen betuigden en grote waardering verklaarden te hebben voor de wijze, waarop die voorstellen van Regeringswege in de onderscheidene Memories van Toelichting waren gemotiveerd, stemt de ondergetekenden tot voldoening.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

J. G. SUURHOFF.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,

A. A. VAN RHIJN.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 7 Januari 1955.

NIJKAMP

REGOUT

DE VOS VAN STEENWIJK

OOSTERHUIS.